

LYLA
LEE

„Román plný sebalásky
a nasledovania
svojich snov.
Zažiarim je krásny
aj inšpirujúci príbeh.“
— AKEMI DAWN
BOWMAN

Zažiarim

COO
BOO

Zažiarim

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Lyla Lee

Zažiarim – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zakharim

LYLA LEE

Zakharim

COO
BOO

Mojim priateľom. Bez vás by sa môj sen
nestal skutočnosťou.

Prvá kapitola

Tlštošky netancujú.

To mi raz povedala mama po mojom baletnom vystúpení, keď som bola ešte malá. Aj tak som sa tam cítila odveci. Napriek tomu, že sme mali všetky päť rokov, ostatné dievčatá, akoby už stratili bábätkovské kilá a mali štíhle anjelské nohy a ruky, zatiaľ čo moje rôsolovité brucho bolo vidno až z balkónových sedadiel.

Normálne dieťa by sa asi rozplakalo. Alebo by ho to odradilo. Alebo by dokonca skoncovalo s baletom rovno na mieste. Ale ja som namiesto toho dupla nohou so všetkou silou, akú som v sebe v piatich rokoch mala, a zakričala na svoju mamu „HEJ? TAK JA TI UKÁŽEM!“ a zostala som pri balete ešte niekoľko rokov, kým ma tie snobské primadony nahnevali natoľko, že som prešla na hip-hop a moderný tanec.

Celá tá blamáž okolo tanca je dobrou reprezentáciou toho, aký mám s mamou vzťah. A preto, namiesto toho,

aby som jej povedala o novej k-popovej súťaži v LA, *Žiariaca hviezda*, som sa uliala zo školy a vybrala sa vlakom na konkurz. Pardon, ale nie je mi to ľúto.

Našťastie, oco bol minulý týždeň v meste a šiel so mnou na prvé kolá konkurzov. Vystál so mnou rad a podpísal všetky rodičovské dovolenia – niečo čo by mama nikdy nespravila.

Zatiaľ čo prvé otvorené konkurzy boli nenútené a rýchle, dnešný rad sa pohybuje slimačím tempom – pravdepodobne preto, lebo každého nahrávajú pre prípad, že by sa niekto z nás dostal do telky. Je moje najmenej obľúbené ročné obdobie – koniec augusta, LA je vtedy vlhké a horúce ako v ohnivých jamách pekla. Po niekoľkých hodinách státia v zdrvivúco dlhom rade, ktorý sa vinie po Wilshire Boulevard, som zadýchaná a spotená, a tak aj vstupujem do luxusnej kancelárskej budovy, v ktorej sa konajú konkurzy.

„Dobrý,“ pozdravím ženu pri vstupe a z čela si utriem kvapku potu. „Prišla som na konkurz do *Žiariacej hviezdy*. Volám sa Shin Haneul, ale tu v Amerike ma volajú Skye.“

Keď sa predstavujem svojim kórejským menom, zakaždým najprv vyslovím priezvisko. Tak ma to naučili rodičia. Vždy sa mi páčili obe mená, keďže haneul v kórejčine znamená „obloha“, a tú do angličtiny preložíme ako „sky“. Skye je teda kúl americká prezývka, ktorú mi vymyslel oco, keď som žobronila o americké meno do školy. A ujalo sa.

Žena pri vchode, približne štyridsaťročná Kórejkanka, ktorá vyzerá, akoby bola jednou z kamošiek mojej mamy (fakt vyzerá presne ako ony... rovnaké handry... čierna blúzka... všetko), sa na mňa pozrie... a zatvári sa prekvapene. Ani sa nesnaží zakryť šok – dokonca zhnusenie – v očiach, keď na mňa civie.

„T-ty ideš na konkurz?“ spýta sa kórejskou angličtinou.

Vtedy sa prepnem do kórejšiny. „Áno, už som prešla prvými kolami konkurzov. Tu sú všetky papiere, podpísal ich otec a overil notár.“

„No... dobre teda.“

Stále sa jej to akosi nepozdáva, ale papiere si vezme. Kým čakám, že ma zaregistruje, zložím si biele slnečné okuliare s rámom v tvare srdiečok, aby som lepšie preskúmala interiér budovy.

Bez ružových sklíčok vyzerá všetko akosi stroho. Budova pôsobí dosť staro, akoby ju postavili v dvadsiatych rokoch minulého storočia. Ale takmer každý centimeter vstupnej haly je pokrytý plagátmi celebrityných rozhodcov a Samsung LED HDTV telkami s reklamami na súťaž *Žiariaca hviezda*. Rozhodcovia sú vždy tí istí, Jang Bora, teraz už na dôchodku; bývalá členka skupiny Lovey Dovey, jednej z tých prvých skutočných k-popových skupín z deväťdesiatych rokov; Park Tae-Suk, tvorca *Žiariacej hviezdy* a zakladateľ špičkovej zábavnej spoločnosti v Kórei; a Gary Kim, kórejsko-americký raper, ktorý je veľmi populárny v losangeleskej časti Koreatown.

Totálne sa trasiem nadšením, že tieto celebrity o chvíľu uvidím naživo. Na svojom konkurze budem pri nich tak blízko, že im uvidím póry na nose – ak vôbec nejaké majú. Mama vždy hovorí, že kórejské celebrity si dávajú veľký pozor na pleť, pretože HD obrazovky sú nemilosrdné. Nepozerám dosť kórejskej telky, aby som to vedela, ale povedala som si, že teraz mám príležitosť overiť si to.

Napriek tomu, že *Žiariaca hviezda* nie je prvá k-popová súťaž, ktorá má konkurzy po celom svete, je prvá, ktorá ich má výlučne v Amerike. Stále nechápem, aký je k-pop teraz populárny. Pred desiatimi rokmi ľudia poznali maximálne speváka Psy a jeho komický klip k pesničke Gangnam style. Teraz je všade skupina BTS a ľudia z rozličných kútov sveta čakajú, aby sa dostali na konkurz.

Tváre porotcov na obrazovkách zmiznú a zrazu sledujem malé nervózne dieťa na pódiu. Vlasy má zapletené do vrkočov a na sebe žiarivožlté tričko s motívom SpongeBoba v šortkách. Publikum sa zasmieja a je počuť zreteľné „oooh“, ale len kým otvorí ústa a začne nádherne spievať pesničku Hello od Adele.

„Dokelu!“ počujem neznámy hlas predomnou.

„To si robíš žarty. S týmto máme súperiť?“ hovorí niekto iný.

Strasie ma. Nikto mi nepovedal, že musíme sledovať konkurz ostatných, kým čakáme v rade. Ale asi by ma to nemalo prekvapovať. Je to predsa súťaž. A ako lepšie pod-

poriť súťaživého ducha, než nútiť všetkých pozeráť sa proti komu stoja?

„Hotovo. Všetko sedí,“ hovorí žena po anglicky, čím ma vytrhne zo zamyslenia. „Chod' sa postaviť do radu k dverám číslo tri. Budeš čakať asi dvadsať minút. Pred alebo po konkurze si môžeš sadnúť do publika, len ťa prosím, niekomu z organizátorov vždy oznám, kam ideš.“

Nechápem, prečo sa so mnou rozpráva, akoby som bola z Marsu – veď som jej odpovedala v kórejščine, ktorou hovorím bez prízvuku. Ale potom si všimnem, ako na mňa zazerá. Oči prižmúrené a pery pevne stisnuté a našpúlené. V očiach sa jej zračí hrôza a nedôvera, akoby sa bála, že zničím celú súťaž len tým, že tu som. Keby sem teraz vtrhlo stádo volov, asi by sa naň pozrela rovnako ako na mňa.

Na chvíľu sa zamyslím, či vôbec má zmysel označiť ju za drzú. Za iných okolností by som sa, hlavne ak by sme boli v americkom sociálnom kontexte, sťažovala, a možno by to aj malo zmysel. Ale tu sme uprostred kórejskej časti mesta, Koreatown, kde sú všetky nápisy, reštaurácie a aj banky kórejské. Nanajvýš by mi určite uštedrila škaredý pohľad, ktorý by hovoril, že som „drzá americká pubertiačka“. Nestojí mi to za to.

Nakoniec sa rozhodnem ženu ignorovať, postaviť sa do radu a čakať na miesto v publiku. Napriek tomu, že ma to stále škrie, názor neznámych ľudí na moju váhu nie je nič v porovnaní s nepríjemnými komentármi mojej mamy.

V tom momente sa rozletia dvere a vstúpia dnu dve baby. Obe sú aziatky a jedna z nich má nafarbené vlasy na bledoružovo. Druhá má vkusné modré vlasy po krk. Obe majú dokonalé očné linky, rúž na perách a farbené šošovky, jedna jantárové a druhá mahagónové.

Zízam na ne. Všetci zízajú. Každý milimeter na nich je dokonalý a oblečenie majú žiarivé a farebné, no vôbec nepôsobí výstredne – nejak sa im podarilo vystihnúť správnu mieru medzi tým, čo už je nevkusné a čo módne. Akoby práve prišli z natáčania k-popového videoklipu, zamieria k registrácii pri vchode, opäťky im klopkajú na mramorovej dlažbe.

„Vitajte!“ zvýskne žena pri vstupe v dokonalej kórejščine. „Tadiaľto! Potrebujem len vaše papiere a doklady, aby som vás vedela zaradiť.“

Aké prekvapivé! Očami pretočím tak intenzívne, že iba zázrakom si nedovídam až na mozog. Tie dve sú presne ten typ dievčat, pre ktoré by moja mama – a aj tá žena pri vstupe – aj oholila satanovi chlpy. Ak vôbec satan nejaké má.

Po tom čo sa zaregistrujú, rozdelia sa tak, že tá s modrými vlasmi sa postaví do radu pri dverách číslo dva – tanečníci – a ružovovlasá ide do jednotky – speváci. Ja som prišla na konkurz v oboch disciplínach, preto som pri dverách s číslom tri. Znie to dosť komplikovane, ale ako tak pozorujem ľudí vchádzajúcich do dverí, pekne organizovane striedajú rady.

Ružovovlasá dievčina sa otočí mojím smerom a zíza na mňa.

Neochvejne jej pohľad opätujem. To väčšinou funguje, keď ľudia fakt zízajú.

Ale namiesto toho, aby pohľad odvrátila, nakloní hlavu nabok a z modrých pier jej napučí fialová žuvačka. Nevyzerá tak zdesene, ako žena pri vstupe, ale skôr... zvedavo.

„Ahoj,“ hovorím so zdvihnutým obočím. „Ja som Skye. Môžem ti pomôcť?“

Bez zaváhania sa na mňa usmeje a vystrie ku mne ruku s dokonale upravenými nechtami.

„Čau,“ hovorí. „Moje meno je Lana. V čom súťažíš? Spev či tanec?“

Hlas má čistý a príjemný, takmer zvonivý. Tak by ľudský hlas ani nemal znieť. Pripomína mi všetky tie kórejské hlásateľky programov v telke, ktoré moji rodičia pravidelne sledujú. Ak by nemala typický americký prízvuk, dala by som ruku do ohňa za to, že pochádza zo Soulu.

„Obe,“ odpoviem.

„Vau, dvojité talent.“ Žiarivé modré pery sa jej vytočia do grimasy. „Zaujímavé. Na to je tretí rad?“

Prikývnem. „A ty?“ Poznám odpoveď, ale aj tak sa zo zdvorilosti spýtam.

„Primárne spievam,“ hovorí. „*Viem tancovať*... ale nie dosť dobre na to, aby som si trúfla súperiť s tanečníkmi ako *ona*.“

Rukou mávne na dievča, s ktorým vošla do budovy. Tá mi venuje prísny pohľad a až potom sa usmeje a zakýva Lane. Ak si Lana aj všimla jej pohľad, nezareaguje naň a zakýva späť.

„Ja to mám presne opačne,“ poviem. „Tancujem celý život, takže mi to ide lepšie. Ale tiež spievam. Som v zbore od základky.“

„Ó, pekne!“ zatvári sa úprimne ohromene.

Pomaly sa uvoľňujem a tiež sa na ňu usmejem. Teší ma, že tento rozhovor sa nevyvíja tak, ako som čakala. Nerada to priznávam, ale časť mňa si myslela, že bude mať narážky na moju váhu, aké ľudia zvyknú mať. Väčšinou je to hra o čas, kým sa niekto ako moja mama spýta: „Ako je možné, že s toľkým pohybom vôbec neschudneš?“ alebo „Nemala by si prestať tancovať a zamerať sa na spev? Nemôžeš si predsa myslieť, že z teba bude s takým telom tanečnica.“

Okej, hovoríeva to hlavne moja mama. Ale odkedy si pamätám, každý rok sa zopár takých ľudí nájde. Keď som bola mladšia, snažila som sa zodpovedať podobné otázky, hovorila som, že z ocovej strany sú všetci väčší a genetika jednoducho nepustí. Vysvetľovala som im, že podľa doktorov som zdravá. Ale nezáležalo na tom, čo poviem, ľudia mi neverili. A tak som sa prestala snažiť akokoľvek sa obhájiť. Jednoducho mi to nestálo za tú energiu a čas. A úprimne? Nikomu nie je nič do toho, koľko vážim. To, že som tučná, neznamená, že som menejcenná.

Lana a ja sledujeme v telke, ako porota jedného chalanu zvozí pod zem preto, že spieval falošne. Je mi ho fakt ľúto, lebo je jasné, že ho cez prvé kolá pustili len preto, aby sa ľudia doma pri obrazovkách mali na čom zabávať. Stále premýšľam nad tým, aké to je hrozné, keď si všimnem, že Lana sa už na telku nepozera.

Pozera sa na mňa.

„Okej, takže,“ povie. „Prepáč, ak toto bude totálne nemiestne, ale...“

Zadržím dych. *Nepýtaj sa na moju váhu. Prosím, len sa ma nespýtaj na moju váhu.* Vyzeralo to medzi nami tak dobre a fakt nechcem, aby sa to celé pokazilo. Obrním sa a očakávam najhoršie.

A potom sa spýta: „Nie je riskantné ísť na konkurz v oboch disciplínach? Lebo ja som počula, že porota ťa nepustí ďalej, ak ti čo i len jedna vec nejde dokonale. Alebo ťa donútia vybrať si len jednu. Nič proti, ale ja by som to nedokázala. Znie to stresujúco.“

„Nuž,“ poviem v snahe znova sa upokojiť. „Je to dvojitý risk, ale je to tiež dvojité odmeny. Ak uspeješ v oboch disciplínach, máš väčšiu šancu zotrvať v súťaži, i keď ťa z jednej vyhodí. Hej, je blbé, že ma môžu vyhodit rovno počas konkurzu, ak som dobrá len v jednej disciplíne, ale ak sa dostanem ďalej v oboch, a neskôr ma z jednej vyhodí, stále môžem pokračovať v druhej.“

Lana ma nespochybňuje, len na mňa zvedavo vyvažuje veľké oči. „Fíha, ty si fakt veríš,“ hovorí. „Držím palce!“

Usmejem sa. „Ďakujem, aj ja tebe.“

Lana sa otočí k druhej rade a začne sa rozprávať s kamoškou a ja sa otočím späť k môjmu radu. Niekto musel vojsť dnu, lebo predou mnou zrazu stojí iba jeden človek.

Síce mávam málokedy trému, teraz cítim, že sa mi ruky mierne chvejú. Lane som o tom nepovedala, ale najväčšia prekážka v tejto súťaži je pre mňa to, či ma vôbec budú brať vážne. Vďaka Hollywoodu sú štandardy ženského tela v LA nastavené dosť zle, ale vo svete k-popu je to ešte horšie. Aj vychudnuté ženy tu často čelia požiadavkám, aby „ešte zopár kíľ zhodili“ alebo „si dali preoperovať viečka“. Nie som ani chudá a nemám ani ryhu v očnom viečku ako Američanky, takže si môžem len domýšľať, aké „požiadavky“ budú mať na mňa profíci z fachu.

Schudni štyridsaťpäť kíľ! Pravdepodobne. Chod' na plastiku nosa! Zabehni každé ráno maratón! Hod' sa žralokom!

Okej, to posledné hádam nie. Ale radšej by som robila poslednú možnosť znovu a znovu než predchádzajúce položky na zozname.

Veci sa majú takto. Mám sa rada taká, aká som. Veľmi dlho som chcela byť „dokonalá“ chudučká dcéra, akú si mama priała. Roky som držala diéty, striktný režim, čistenie šťavami a všetky ostatné zdravé čary-máry, ktoré mama vytiahla. Vyrastala som v Orange County. Také veci sme mali na každom kroku.

Ale dnes mi to už je jedno. A ak ma nedokázala mama zmeniť za posledných sedem rokov, nepodarí sa to nikomu.

Vtom sa znovu otvorila vstupné dvere. Zvonku počuť krik a ja takmer očakávam, že sa dnu dostalo nejaké tornádo. Ale namiesto toho vstúpi dnu obrovský, takmer dvojmetrový bodyguard v obleku a s tmavými okuliarmi a niekomu pridržiava dvere.

„Och,“ povzdychne si Lana. „Tento *chumaj*.“

Dievča s modrými vlasmi, ktorého meno stále nepoznám, si vzdychne tiež.

Ktokoľvek je tento „chumaj“, predpokladám, že nikto príjemný.

Už-už som sa chcela spýtať, o koho ide, keď zistím, že nemusím. Viem presne, kto to je. Vlastne, ťažko nevedieť, kto to je, pretože každý Kórejčan v LA a pravdepodobne aj v Kórei pozná chalana, čo vstúpil do dverí.

Je svojím spôsobom absurdné, aký populárny je Henry Cho. Na rozdiel od ostatných celebrit nie je súčasťou chlapčenskej skupiny a nehral ani v jednej kórejskej dráme.

Matne si vybavujem článok na kórejskej stránke o Henrym a o tom, že pochádza z veľmi mocnej *jaebol* rodiny, ako tie, ktoré ukazujú v k-drámach. *Jaeboli* sú obrovské rodinné firmy, ktoré majú prsty vo viacerých odvetviach – technológia, gastronómia či pohostinstvo. A tiež fakt, že Henryho mama je známa herečka, vysvetľuje, prečo aj ľudia v Kórei vedľa, kto je.

Ale je nečakané, že je známy v Amerike, kde väčšina ľudí nepozná jeho rodičov. V Amerike je jediná pozoruhodná vec na Henrym to, že je bohatý a neskutočný fešák. A to mu nejako stačí, aby si ho všimli luxusné značky a najali si ho ako modela. A jeho instagramový profil má viac ako päť miliónov sledovateľov z celého sveta.

Dokonca aj *ja* ho sledujem na instagrame (na moju obranu, jeho sibírsky husky je fakt zlatý) a *poznám* ho rovnako ako všetci v Spojených štátoch amerických *poznajú* Kardashianky.

Nebudeme si klamať. Ľudia ho zrejme sledujú len preto, že je atraktívny.

Výška asi stosedemdesiat, široké plecia, výrazné líčne kosti a nežný pohľad, Henry Cho je presne taký fešák ako na fotkách. Na poslednej, ktorú pridal, bol prefarbený na blond, ale – podľa mňa – vyzerá lepšie so svojimi prirodzenými čiernohnedými vlasmi. Všetko od jeho ležérne prehodených vlasov po ružovkastú košeľu a biele nohavice pôsobí priam „nedbalo trendy“, zatiaľ čo tmavomodré sako prehodené cez jedno plece vytvára dojem, že práve prišiel z fotenia do módného časopisu.

Vonku je skoro tridsaťosem stupňov. *Načo mu je sako?*

Žena pri registrácii zvýskne – áno zvýskne – a takmer ju prekotí, keď sa snaží ponáhľať k Henrymu pri dverách.

„Vitajte, pán Cho!“ hovorí po kórejsky a ukláňa sa tak hlboko, že jej hlava je na rovnakej úrovni ako jej pás. „Ďakujeme, že ste prišli na konkurz.“